

Sinds
1930

€2,50

Elisabethbode ^{#15}

blad met een Boodschap

2 augustus 2019

Zomernummer

THEMA:
**Relativeren
kun je leren**

CABARETIER ROUÉ VERVEER:

**‘Ik ben nooit
chagrijnig...
echt nooit’**

Geniet niet met mate! De sprong van Corien Oranje Het Blaricum syndroom

ROUÉ VERVEER

‘Ik ben *naar*
de aarde
gestuurd om
mensen te laten
lachen’

Roué Verveer, cabaretier met Surinaamse wortels en overtuigd christen. Naar eigen zeggen relativeert hij 'alles', zelfs het grootste verdriet. „Ik denk weleens dat ik door God naar de aarde ben gestuurd met een missie: mensen vrolijk en blij maken.”

Tekst: Wilfred Hermans • Beeld: Gerritjan Huinink



Wie Roué tegenkomt, zal hem waarschijnlijk met een glimlach op het gezicht zien, want Roué is nooit chagrijnig. Roué: „Echt nooit. Niemand snapt dat. Dan vragen ze: 'Wat is er gebeurd, je bent zo vrolijk!' Moet daar eerst iets voor gebeuren dan? Kijk: meestal zijn mensen chagrijnig omdat er iets naars is voorgevallen. Maar chagrijnig zijn lost dat niet op. Het enige wat je kunt doen, is de schade opnemen en bedenken hoe je daarmee verder kunt. Toen mijn vader kanker kreeg, was ik hem in mijn hoofd al kwijt. Niet dat ik niet op genezing hoopte, maar die realistische houding is een vorm van zelfbescherming. In het klein heb ik die houding ook, als een automobilist me snijdt bijvoorbeeld. Ik raak daar niet opgefokt van.”

Ben je dan niet te raken door verdriet, bijvoorbeeld toen je vader overleed?
„Nee, echt niet. Zo sta ik in het leven: iedere dag kan er iemand overlijden. Daar sta ik niet bij stil, ik houd ook rekening met morgen, maar de dood hoort bij het leven. Dan kun je zestien keer vragen:

Waarom hij? Waarom ik? Waarom nu? Maar toen jij al die ellende in de krant las, vroeg je ook niet: waarom overkomt hun dat, en mij niet? Vreemd toch, dat we elke keer dat iemand overlijdt, reageren alsof het de eerste keer is...”

RELATIVEREN

Laten we het nog heftiger stellen. Een van je twee zoons overlijdt. Hoe reageer je dan?

„Die film heb ik in m'n hoofd allang afgespeeld. Laat ik het zo zeggen: ik denk dat ik door mijn manier van leven korter knock-out ben dan de gemiddelde mens. Het is niet

dat ik gevoelloos ben, hoor! Sterker nog: drama raakt mij misschien wel harder dan anderen, juist omdat ik erbij stilsta. Maar ik weet ook: acceptatie is essentieel. Als je de dood accepteert, is het herstel gemakkelijker. Niet eenvoudig, wel gemakkelijker. Ik leer mijn kinderen ook te relativeren. Mijn jongste kan gaan huilen als hij verliest met een computerspelletje. Ik heb gezegd: 'Als je gaat huilen, doen we dat ding weg. Dit hoort jou plezier te geven. Maar als je huilt, heeft het spelletje voor jou z'n doel niet bereikt.'”

WERK, GEEN HOBBY

Die kracht om te relativeren hanteert Roué ook in zijn werk als cabaretier. Om hem heen ziet hij het vaak anders, maar voor Roué is zijn werk puur werk, geen hobby. „Zeg niet tegen mij: jij hebt van je hobby je werk gemaakt. Dat vind ik de stomste uitspraak ooit! Want waar is een hobby voor bedoeld? Om even te ontsnappen uit de sores van je dagelijks leven. Waarom zou je dan van je hobby je werk maken? Alle spontaniteit is er dan vanaf. Stel: je gaat vissen. Lekker alleen in een bootje op een meer. Opeens zegt iemand: 'Jij gaat dit vijf dagen per week doen, van acht tot vijf. Zitten!' Dat is dan einde hobby. Daarom wil ik dat mijn werk m'n werk blijft.”

Roué moet zijn collega's vaak uitleggen dat de theaterwereld voor hem niet zaligmakend is, het applaus niet zijn zuurstof. „Zodra ik weggrijd van het theater, ben ik niet meer bezig met de show. Ging het slecht, dan bedenk ik wat er verkeerd ging. Zodra ik dat weet, denk ik er niet meer aan. Bovendien: ik kan er niks meer aan veranderen. In mijn omgeving weten mensen dat ik alles relativeer. Ik zie geen enkele leeuw of beer op de weg. Mijn vrouw wel. Gelukkig maar, anders gaan we de mist in. We zijn een goed team, daarom zijn we al 29 jaar bij elkaar.”

EINDELIJK GELACHEN

„Komedie is pijn, zeggen ze weleens. Of overwonnen pijn, volgens Godfried Bomans. Na mijn

nieuwste show *Heppie de Peppie* kwam een vrouw naar me toe. Haar man was in elkaar geslagen en ze had hem al een jaar niet meer zien lachen. Ze bedankte me, omdat ze haar man – door haar tranen heen – eindelijk weer had zien lachen. Dat is mijn eerste bedoeling met mijn shows. Ik denk weleens dat ik door God naar de aarde ben gestuurd met een missie: mensen vrolijk en blij maken. Tijdens het schrijven van mijn laatste show ontdekte ik zowaar een rode lijn in mijn verhaal, namelijk: iedereen is opgefokt, mensen hebben geen hoop meer, er moet een speciale campagne worden opgezet – #doeslief – om weer lief tegen elkaar te doen. Dat is toch te gek voor woorden?”

DOORBRAAK

Roué groeide op in Suriname, waar hij een evangelische broedergemeente (EBG) bezocht. Iedereen om hem heen ging naar de kerk. Zijn beste vriend móést, Roué niet, maar hij ging omdat zijn vrienden gingen. „De diensten waren saai, we zaten vooral een beetje te klooiën. In mijn middelbareschooltijd vond ik de kerk al leuker, met vrienden van mijn leeftijd. Toen we verhuisden naar Nederland kon ik niet zo gauw een vergelijkbare kerk vinden, en was ik vooral bezig met carrière maken.”

In 2011 volgde een soort doorbraak, blikt Roué terug. „Ik was al bekender geworden, mensen wilden met me op de foto. Iemand met een camera trilde toen ze met mij op de foto ging. Ik zei: 'Doe eens normaal, ik ben Roué maar en ik kan toevallig grapjes maken. Wat doe jij voor werk? Verpleging? Dan ben je veel belangrijker dan ik, jij redt levens!'”

Door dat voorval ging ik nadenken. Ik ben niet het type dat naast z'n schoenen gaat lopen, maar ik ontmoette alleen maar mensen die me ophemelden. Ik miste mensen die tegenwicht konden bieden. Daarom ging ik weer op zoek naar een kerk en ik vond de EBG, met allemaal Surinamers. Eindelijk was ik weer onderdeel van een gemeenschap, een van de velen. Heerlijk.”

Hoe beweeg jij je als christen in de seculiere cabaretwereld?

„Ik heb de lastige, maar tegelijk positieve eigenschap dat ik niemand veroordeel. Het liefst hoor ik ook geen negatieve verhalen over anderen. Soms moet mijn vrouw mij vertellen dat er

iemand uit de theaterwereld gescheiden is; daar ben ik niet mee bezig. Maar als mensen me bijvoorbeeld om relatietips vragen, is het wat anders. Heb je dit geprobeerd, heb je dat geprobeerd?”

Ik wil niet de dominee uithangen, dat zou ook niemand accepteren. Maar als ik morgen een kerk begin, zit ik elke week vol en alle andere kerken gaan failliet. Waarom? Ik implementeer het geloof in het dagelijks leven. De traditionele kerken lopen leeg, want niemand zit te wachten op verhalen over Kain en Abel; mijn zoons ook niet. Ik kom niet naar een kerk om te horen wat ik zelf thuis ook kan lezen. Wat je moet doen, is die verhalen naar het hier en nu vertalen.

Je moet als dominee haast motivatiespeeches houden. Ik was laatst in een Amerikaanse pinksterkerk; die dienst duurde veel te lang, maar die speeches... Wow, ik voelde me nadien helemaal gemotiveerd! Die man noemde God twee keer, Jezus drie keer, en hij koppelde hedendaagse problemen aan wat spreuken uit de Bijbel. Kijk, dán kan ik er wat mee.”

'MA, GAAT HET JE LUKKEN?'

De cabaretier gebruikt de Bijbel op zijn eigen manier, zegt 'ie. „Voel ik me down, dan heb ik iets aan Psalm 23: de Heer is mijn herder. Het komt goed, de Heer geeft me kracht. Die psalm is haast een motivatiespeech. Toen mijn vader was overleden, bleef mijn moeder alleen achter, want al haar kinderen wonen ver weg. Daarom vroeg ik: 'Ma, gaat het je lukken?' Ze zei: 'Luister: het is me gelukt toen hij op sterven lag, het gaat nu ook lukken. Ik ben niet alleen, God is met me.' Als zo'n vrouw dat gelooft, dan geeft mij dat ook kracht. Het is nu dertien jaar geleden, en al die dertien jaar heb ik haar nooit kunnen betrappen op een zwak moment.” ●



'Ik ben nooit chagrijnig. Echt nooit. Niemand snapt dat.'

'Die realistische houding is een vorm van zelfbescherming'